

Ondergeschikt aan het bevoegd gezag

Hoe zou het nu met dat meisje zijn?

Ondergeschikt aan het bevoegd gezag

Hoe zou het met dat meisje zijn?

Cees Sjouwerman

Schrijver: Cees Sjouwerman
Coverontwerp: Nienke Hengelmolen
ISBN: 9789402126082
2014 © Cees Sjouwerman

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Omwille van leesbaarheid, privacy van betrokkenen en om te voorkomen dat het een droge opsomming van feiten wordt heeft de auteur de vrijheid genomen om gebeurtenissen en personages in sommige verhalen hier en daar te wijzigen. Om diezelfde reden hoeven beschreven collega's niet automatisch dezelfde te zijn met wie de auteur de omschreven werkzaamheden heeft verricht. Om die reden berusten gelijkenissen met bestaande personen in die gevallen op toeval.

Voorwoord

De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegd gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven.

Zo luidt momenteel artikel 3 van de Politiewet 2012.

Die Politiewet verandert nog wel eens. Op het moment van het schrijven van dit boek is er een nieuwe in de maak. Heeft vooral te maken met de vorming van de Nationale Politie. De politie zelf verandert ook nog al eens. Moet de samenleving volgen om bij te blijven. Maar die politietaak is door de jaren heen altijd hetzelfde gebleven. In gewoon Nederlands komt het erop neer dat de veiligheid altijd gehandhaafd zal moeten worden. Soms is dat de openbare orde, soms de strafrechtsorde. Maar ook de hulpverleningstaak kan zeer breed zijn en alles moet altijd volgens de spelregels die we in dit land met elkaar hebben afgesproken. We leven immers in een democratie en ook die spelregels zijn vaak aan verandering onderhevig.

Omdat we ondergeschikt aan het bevoegd gezag zijn is soms de burgemeester onze baas, maar soms ook de officier van justitie, of beiden. Het kan zelfs een minister zijn. Die doen dat natuurlijk niet rechtstreeks, maar via een hiërarchische structuur vindt de aansturing wel volgens bepaalde lijnen plaats.

Die politietaak wordt uitgevoerd door mensen. Gewone mensen van vlees en bloed. Weliswaar geselecteerd op speciale competenties, maar nog steeds gewone mensen.

Die vaak in actie moeten komen bij narigheid, vooral de narigheid waar anderen in zitten. Maar dat in actie komen zullen zij echter gedreven doen, meestal zonder enige aarzeling. Die politiemensen hebben natuurlijk ook hun eigen emoties, het zijn immers geen robots. De laatste jaren is er

veel belangstelling voor die emoties. Hoe daarmee te dealen en soms vooraf te trainen om te voorkomen dat ze de boventoon gaan voeren.

In Nederland zijn we met ruim 50.000 mensen werkzaam in de directe uitvoering. Van ons wordt verwacht om daar waar nodig te werken aan veiligheid en leefbaarheid in de Nederlandse samenleving. Dat doen we.

In 'Ondergeschikt aan het bevoegd gezag' neem ik u mee in het werk de Amsterdamse politie over een periode van ruim 35 jaar. Bij diverse diensten en op diverse werkplekken. Het gaat daarbij vooral over hoe ik situaties zelf heb beleefd. In een proces-verbaal of een mutatie in een dagrapport staan echter alleen feiten. Hoe je iets beleefd hebt schrijf je eigenlijk nooit op. Dat heb ik in dit boek dus wel gedaan. Want ondanks onze emoties en eigen visie worden we geacht dit altijd te doen volgens die afgesproken spelregels en vooral

'Ondergeschikt aan het bevoegd gezag'

Maar soms vraag ik mezelf, jaren na een ingrijpend incident, toch wel eens af...

Hoe zou het nu met dat meisje zijn...?

1. Spectaculaire arrestatie op de rijksweg

Zondagmorgen, Amsterdam-West. Onze groep had een zevendrietje. Ochtendienst. De nachtdienst was om half zeven afgelost en langzaam kwam weer een nieuwe dag op gang. Zondags werken in een noodhulpdienst is vaak rustig. Zelfs in Amsterdam-West.

Deze dag zou even iets anders worden, maar voorlopig was het vooral rustig aan. De zaterdagavond voor een ochtendienst om tien uur gaan slapen, was voor de meesten van ons geen optie. Na een korte nacht vloeide de koffie dus rijkelijk. Het was bij de politie Amsterdam dan traditie om op zondag bij het joodse bakkertje in Amsterdam-Zuid gebak te halen. Meestal haalt één auto voor het hele district. Vandaag regelde bureau Raampoort dit.

Vanaf de meldkamer kwam het volgende bericht: 'In een café, ergens in het Westland, heeft afgelopen nacht een schietpartij plaatsgevonden. De schutter, die ook nog wat mensen zou hebben gegijzeld, zou het café daarna in brand hebben gestoken.'

Degene die dit op zijn geweten had, zou nu per auto richting Friesland gaan om daar ook nog het nodige aan te richten. Deze verdachte was vuurwapengevaarlijk! Hij zou in een blauwe Ford Sierra zijn vertrokken.

Toen wij dit bericht hoorden, was het eerste dat wij riepen: 'Als ie via Amsterdam rijdt is ie voor ons!' Het was stoere taal op dat moment. Vaak verandert de info gaandeweg en loopt zoiets op niets uit. Toen volgde nieuwe informatie: de man zou met een ander persoon zijn overgestapt op een Harley Davidson en de info dat hij over Amsterdam zou rijden, werd steeds serieuzer. Nog steeds reageerden we nonchalant. De ochtend ging voort.

Wij surveilleerden wat en het was erg rustig. Op enig moment maakten we even een sanitaire stop op het bureau.

Toen ik terugkwam, stond mijn collega Stef al bij de deur. 'Die Harley rijdt net over de Houtmankade langs het bureau! Bingo! Dit gaat hem worden,' riepen we tegen elkaar. Stef en ik waren zeer goed op elkaar ingespeeld. Toen hij als jonge diender op onze groep kwam, was ik daar de oudste hoofdagent met de meeste dienstjaren. Ik had hem destijds een beetje wegwijs gemaakt in het politievak. We keken vaak op dezelfde manier tegen de buitenwereld aan. We sprintten naar de pitauto (herkenbare politieauto) en raasden met grote snelheid richting A10. Via de mobilfoon hoorden we dat er een burgerkoppel van bureau Houtmankade ondertussen een burgerauto had opgestart en dat zij vanaf het bureau ook bij de Harley probeerden te komen. De bestuurder van de Harley pakte, heel onlogisch, vanaf de Spaardammerdijk de Transformatorweg, in plaats van de Nieuwe Hemweg. Maar met de info dat hij naar Friesland zou gaan, gokten we toch op de Coentunnel. Deze gok bleek juist. De 08.29 (burgerauto Houtmankade) gaf inmiddels positie door.

'We gaan nog steeds Transformatorweg richting A10.'

Stef en ik reden bij het Bos en Lommerplein en gingen daar de snelweg op.

'HB 08.33 rijdt nu A10 richting Coentunnel,'

riep ik over de mobilfoon.

Stef reed. Hij was een topchauffeur en ik had alle vertrouwen in zijn rijkunsten. Inmiddels reden de Harley en de burgerauto beiden ook op de snelweg en kregen we ze in beeld. De Harley reed een paar honderd meter voor ons, nog steeds richting Coentunnel. De meldkamer dacht mee en ineens zag ik de slagbomen van de Coentunnel naar beneden komen. De Harley was daar net voorbij!

'HB met spoed die bomen open, anders hebben we het nakijken,' riep ik.

Ik had, voordat ik in West kwam, bij de meldkamer gewerkt. Ik wist dat er een hotline was met de controlekamers van alle tunnels die Amsterdam rijk is. Men reageerde snel en de bomen gingen gelukkig weer open. We hoorden dat twee auto's uit Amsterdam Noord ook aan zouden sluiten. Contact met het HB volgde. We hadden het AT (arrestatieteam) nodig om de man aan te houden. Hij was immers vuurwapengevaarlijk!

Op het hoofdbureau vond koortsachtig overleg plaats. Wij volgden de motorrijder nog steeds op afstand en meerdere auto's waren inmiddels aangesloten. Het was wel druk voor een zondag, viel me op. Het ging nog steeds niet erg hard. Ongeveer 90 km per uur. Het arrestatieteam stond bij een klus ergens in het Gooi en kon nooit op tijd hier zijn. Wat zou het worden? Zouden we de zaak afblazen of ingrijpen? We waren met genoeg auto's. Ik kreeg in ieder geval het verzoek om ter plaatse de zaak voorlopig te coördineren. Ik was kennelijk de enige brigadier die op het moment aanwezig was voor deze zaak. Er was op bureau Houtmankade nog een projectleider, die hier echter nooit op tijd kon zijn. Hij luisterde wel mee hoorde ik. We reden inmiddels op de A8 richting Zaandam.

De piket-chef (destijds het hogere kaderlid voor de hele stad) op het hoofdbureau besliste: 'We grijpen in,' was de opdracht.

Dan moesten we dus niet te lang wachten. We wogen de risico's af en maakten bliksemsnel een plan van aanpak. Het bleef risicovol. Het was tenslotte een snelweg en er waren mogelijk wapens in het spel. In deze tijd hadden we nog geen veiligheidsvesten en kogelwerende vesten behoorden niet tot de standaarduitrusting van elke politieauto. Dat was simpelweg niet zo. Het barst bij de politie van protocollen en procedures. Een aanhouding van een dergelijk kaliber had nog nooit iemand van ons bij de hand gehad.

Niet ingrijpen betekende echter het risico dat onze verdachte in Friesland dood en verderf zou kunnen zaaien. We wisten niet of hij daar bekend was. Als dat voor hem bekend terrein was, liepen de collega's in Friesland meer risico.

Op de snelweg was hij in ieder geval het kwetsbaarst. Maar een scenario met een onderuit gereden motorrijder wilden we natuurlijk ook weer niet. Dus risicovol bleef het...

We maakten de afspraak dat wij als voorste auto zouden gaan. De burgerauto daarachter en één van de auto's uit Noord daar weer achter. Hij moest een opvallende politieauto zien voor het effect. Wij, Stef en ik, zouden de bestuurder pakken, de bemanning van de tweede auto de passagier en die van de derde auto de motorfiets, die ook mee naar het bureau moest. De overige collega's hielden zich bezig met het verkeer dat steeds drukker leek te worden. Dat overige verkeer ging waarschijnlijk wel iets bijzonders zien!

We moesten de motorrijder overdonderen besloten we. Hij moest 'in zijn ongemak' blijven en geen kans krijgen een wapen te pakken. Ik vroeg en kreeg even 'radiostilte', dit houdt voor korte tijd volledige spreektijd in, voor degene die dit krijgt.

*'Hier het HB met een bericht voor allen.
De 08.33 krijgt even de leiding,'*

riep het HB.

Ik voelde de adrenaline door mijn lijf gieren:

*'Collega's, vlak voor de bocht naar de A7 gaan we steeds dichterbij rijden, dwingen hem de vluchtstrook op en remmen hem uit tot ie volledig stilstaat,' riep ik.
'Iemand nog vragen? Op tel drie actie!'*

De auto's achter ons meldden dat ze de opdracht begrepen hadden. Door mijn meldkamertijd wist ik radioboodschappen kort en zakelijk te brengen, daar had ik nu echt voordeel van.

'Een... twee ...drie!!!'

Ineens ging het snel. We dwongen de motorrijder de vluchtstrook op. Mijn raampje was geopend. Ik had ondertussen mijn pistool getrokken. Richtte dit door het open raam op de motorrijder. 'Remmen,' blèrde ik tegen Stef. Hier toonde Stef zijn stuurmanskunst. Langzaam maar zeker drukten we de motorrijder tegen de berm waar een groenstrook begon. Zodra we stilstonden liep ik op de motorrijder af, terwijl ik mijn pistool op hem richtte. Ik zag de schrik in zijn ogen. 'Handen omhoog!' riep ik met een toch enigszins overslaande stem. 'Ik kan dat maar met een hand,' riep hij terug, 'anders flikkert die motor om.'

Ik realiseerde me dat hij gelijk had. De motor rolde nog ietsje door en helemaal loslaten was geen optie. Inmiddels was Stef bij hem en had reeds de arm die hij omhoog hield in de boeien zitten. Mijn wapen zat alweer in het holster. Ik pakte de andere arm. Samen trokken we de man over zijn motor de groenstrook op waar we hem conform de juiste procedure boeiden. Wat een teamwork!!! Ondertussen was ook de vrouw van de motor afgehaald en stond de motor op zijn jiffy-standaard.

'HB hier 01.13, verdachten aangehouden en alles onder controle,'

riep een van de collega's uit Noord.

Ik wist dat bij de collega's op de meldkamer nu ook een zucht van verlichting geslaakt zou worden. De meesten van hen waren ook van de 'blauwe familie' en wisten dus wat het was om in dergelijke situaties te zitten. De hele actie had misschien een seconde of dertig geduurd. Als zo'n zaak goed afloopt, geeft dat een enorme kick. Stef en ik gaven elkaar een high-five, maar gelijk besepte ik dat dat niet zo professioneel was tegenover onze verdachte.

Er kwam een kraan voor de motor en na te zijn gekeerd via de afrit van de A7, reden we richting Amsterdam.

Onderweg gaf zelfs de verdachte ons een compliment. 'Het was net of ik in een film zat. En top dat jullie mijn motor heel hebben gelaten.'

Tja, ik denk dat je hem voorlopig toch niet zal zien, dacht ik. Opgetogen en ook wel opgelucht gingen we retour. De verdachte werd, nadat zijn kleding in beslag was genomen en de technische recherche diverse monsters van zijn lichaam had genomen, overgedragen aan de collega's in het Westland, die de zaak verder afhandelden.

Voor ons wachtte gebak, want het was immers zondag...

2. Hoe zou het nu met dat meisje zijn?

Zomaar een doordeweekse middag ergens in het begin van de jaren negentig. Herman en ik waren in het toenmalige district acht van bureau Admiraal de Ruyterweg goed en wel op pad met de surveillanceauto 08.33 in de noodhulp. Noodhulp, het woord zegt het al. Voor alle hulp in noodgevallen. Het was een rustige dag, tot ineens de mobilfoon klonk.

'08.23 en 08.13 graag naar de Van Diemenstraat voor een brand in de woning. U heeft toestemming.'

De meldkamer geeft altijd toestemming als er gebruik mag worden gemaakt van optische- en geluidssignalen. Zwaailicht en sirene aan dus! Beide auto's, ook van het toenmalige achtste district, snelden naar de opgegeven plaats. 'Ook even afzakken?' vroeg Herman. 'Tuurlijk gas erop.' Uit ervaring weet je dat veel collega's ook naar het bewuste perceel zullen rijden. Branden in woningen kunnen namelijk heftig zijn. Zeker in die oude buurten van Amsterdam. Daar moet snel veel hulpverlening zijn. In de Van Diemenstraat zag ik het al. Dikke rookwolken en een vuurzee uit een woning op de derde etage. Voor het pand aangekomen leek het één en al chaos. Dat is vaak zo bij een brand. Gejaagde brandweermensen die hun apparatuur in stelling brengen, politiemensen die de straat afzetten om de brandweer te kunnen laten werken en publiek dat bijna altijd in de weg lijkt te lopen.

Ineens, toen ik ons 'ter plaatse' wilde melden, stond de jonge agente Astrid naast onze auto. Astrid werkte op bureau Raampoort en was nog niet zolang in dienst.

Haar ogen stonden wijd open en ze zag er een beetje machteloos uit. Op haar arm droeg ze een kindje van een jaar of twee. Een meisje. Ze hilde. Ze was niet gewoon aan het huilen, maar heel hard aan het krijsen. Aan het krijsen en ze had tranen van pijn. Ineens zag ik de reden. Haar blote

beentjes waren hevig verbrand. Echt heel erg. De huid was zo verbrand dat die vuurrood zag en de vellen hingen er letterlijk bij. Ik riep de meldkamer:

'HB Spoed! 08.33, graag GG&GD voor een verbrand kind!'

Mobilofonist Hans reageerde direct.

'GG&GD rijdt!'

Hans en zijn collega's hoorden het meisje door de mobilofoon schreeuwen. Haar krijsende gehuil ging ook daar door merg en been. Ik stapte uit, maakte met Herman de afspraak dat ik me over het kind en Astrid zou ontfermen en dat hij zich bezig zou houden met andere hulptaken. Eenmaal uit de auto viel direct de enorme hitte op die uit het brandende pand op de derde etage kwam. Als daar nog mensen in zaten, zouden ze volkomen kansloos zijn. Veel tijd om daarbij stil te staan had ik niet. Er moest gehandeld worden. Ik nam het meisje, dat nog steeds heel hard huilde, van Astrid over en stapte de eerste de beste kroeg in. 'Waar is je spoelbak?' riep ik tegen de kroegbaas. Hij wees me de plek en zonder iets te vragen gooide ik het bestek dat in de spoelbak lag opzij en begon heel voorzichtig de beentjes van het meisje met water te koelen. Astrid legde intussen uit wat er speelde. Afwisselend namen we het koelen van elkaar over en gingen om de beurt even naar buiten om te kijken of de GG&GD al in aantocht was, zodat een van ons die even kon opvangen. Toen we de kroeg binnenliepen was de brand nog zo kort aan de gang, dat de kroegbaas hem nog niet had opgemerkt, maar ondertussen was de toestand buiten zeer hectisch.

Het meisje werd iets rustiger en we probeerden haar een beetje te troosten. Ze wees met haar kleine vingertjes steeds naar die beentjes. Die zagen er nog vreselijk uit, maar waren door het koelen niet meer zo vurig en voelden zelfs koud aan. Ik keek haar aan en zag een mooi kindje met zwarte krullen en donkere ogen. Ogen waarin de pijn stond te lezen. Ze begon weer harder te huilen en stampvoette met haar kleine

voetjes in de metalen spoelbak. Ik bedacht me wat een pijn het meisje moest hebben en dacht aan mijn eigen zoon. Op dat moment vier jaar, niet veel ouder dan het meisje. Op zulke momenten breekt je vaderhart. Ik slikte een opkomend brok in mijn keel weg. Hoewel het waarschijnlijk slechts enkele minuten waren, leek het eeuwen te duren voor de GG&GD kwam. Zodra ze er waren, namen ze het meisje van Astrid en mij over. Nu konden wij ons weer richten op buiten.

Buiten zag ik twee mensen van midden dertig op straat tegen de gevel zitten. Duidelijk slachtoffers van de brand. Ze hielden elkaar vast. Een brandweerman zat op zijn knieën voor hen en koelde de vrouw, die over haar hele lijf brandwonden had, voorzichtig met water uit een brandslang. Ik nam het even van hem over. Hij was ergens anders op dat moment harder nodig en er waren inmiddels voldoende politiecollega's bij wie ook Astrid zich voegde. De man en vrouw die bij elkaar hoorden, waren hevig in tranen. Onder het koelen raakte ik in gesprek. Ze spraken Engels. Zij bleken de ouders van het bewuste meisje. Ik kon hen enigszins geruststellen. Ik wees hen op de ambulance waar de broeders bezig waren het meisje klaar te maken voor transport. 'My baby, my baby', huilde de vrouw. Uit hun verhaal maakte ik op dat er ook nog een baby in de woning zou moeten zijn. Ook dat nog! Omdat ik op moment niets zeker wist, kon ik niets anders doen dan de ouders veel sterkte wensen en hen naar de ambulance begeleiden waar hun dochter in zat. De brand kwam langzaam maar zeker onder controle en het werd tijd om de personele inzet af te bouwen. Ik nam afscheid van Astrid, wenste haar sterkte en samen met Herman besloot ik naar het bureau te gaan om even droge kleren aan te trekken en wat te gaan eten. Onderweg was het stil in onze pitwagen. We hadden ieder onze eigen gedachten op dat moment.

'Heb ik een auto omgeving Bos en Lommerplein?'

klonk het uit de mobilfoon. Geen antwoord.

De auto's uit het achtste district stonden nog bij de brand. In het toen aangrenzende zesde district was een zware aanrijding en daar was dus ook niemand beschikbaar. 'Wij nog maar even?' vroeg ik aan Herman. 'Welja, dat kan er voor het eten nog wel bij.' Ik meldde ons aan en we kregen de opdracht om naar het Bos en Lommerplein te gaan waar een man de tramhokjes zou vernielen. Eenmaal aangekomen zagen we dat een man met een houten knuppel inderdaad diverse ruiten op de tramhalte kapot aan het slaan was. Overduidelijk een 'heterdaadje' dit. Mee dus die vent! Maar ja, hij wenste niet mee te werken en verzette zich hevig. Zo hevig dat ik besloot mijn wapenstok te trekken om hem onder controle te krijgen. Wat was deze vent sterk zeg. Maar liggend, knielend en vechtend lukte het mij niet de wapenstok te pakken. Pepperspray behoorde toen nog niet tot onze uitrusting. Mijn broek was zeiknat van het bluswater en de stof werkte daardoor niet mee. Dit soort klussen kun je beter niet hebben als je net veel mensenleed hebt moeten aanschouwen. Herman en ik keken elkaar aan. De adrenaline die nog in ons lijf zat gaf ons oerkracht en helemaal redelijk in staat tot een goed gesprek waren we ook niet echt meer. Met veel kunst en vliegwerk kregen we de man onder controle en zat hij in de handboeien. En dan nu echt naar het bureau! Nadat onze arrestant was ingesloten, kregen we even tijd voor een warme hap. Daarna gingen we naar de schrijfkamer om het nodige op papier te zetten. Toen we klaar waren, verscheen onze brigadier in de schrijfkamer. Hij vertelde ons dat de wijkteamleiding van bureau Raampoort al het personeel van de brand wilde debriefen en het leek hem zinnig als wij ook zouden gaan.

Op bureau Raampoort trof ik Astrid en haar collega. Hij was in tranen. Wat bleek? De baby, het broertje of zusje van het meisje aan wie wij eerste hulp hadden verleend, was levend verbrand. En hij kon er ondanks verwoede pogingen, vanwege de hitte niet op tijd bijkomen. Nadat we ons verdriet hadden gedeeld, besloot ik nog even bij de recherche langs te lopen. De rechercheurs die de brand onderzochten kende ik nog uit een eerdere periode bij de politie. Ik trof twee stille

mannen. Heel stil. Zij hadden, nadat de brand onder controle was, onderzoek in de woning gedaan naar de oorzaak van de brand. In een volledig uitgebrand wiegje hadden ze het verkoolde lichaampje van een baby aangetroffen. Het broertje of zusje van het meisje en het kind van de ouders die tegen de gevel zaten. Soms is politiewerk gewoon niet leuk. Wat een drama.

's Avonds thuis deed ik mijn verhaal. Over het algemeen kon ik narigheid uit het werk gelukkig altijd goed van mij afpraten. Ik keek nog wel een keertje extra bij mijn zoon voor ik ging slapen...

Ruim 20 jaar later

Ik kom aan op mijn werkplek aan de politieacademie. Eerst koffie. Ik zie een vrouw weglopen bij de koffieautomaat. Vaag komt ze mij bekend voor. Ik loop haar achterna. Zij blijkt een cursus te volgen die bij ons op de politieacademie gegeven wordt. 'Ben jij het, Astrid?' vraag ik haar. Ik kijk in dezelfde ogen als toen bij de brand. Volwassen ogen die zoeken naar herkenning. Het is de dan ongeveer veertigjarige Astrid inderdaad. Nadat we wat beleefdheden hebben uitgewisseld, komt ons gesprek al snel op onze gezamenlijke klus van zoveel jaar geleden. De brand in de Amsterdamse Van Diemenstraat. Wat het destijds met haar gedaan heeft. En met mij. En met haar collega van toen. Hij blijkt daar nog heel lang last van te hebben gehad. Astrid en ik hebben eigenlijk dezelfde herinnering en vragen ons allebei af:

Hoe zou het nu met dat meisje zijn?

3. Max F.

Hoe het maken van contact soms het verschil kan betekenen.

De Zeedijk is een van de oudste straten van Amsterdam. Het is letterlijk een Zee-dijk die het water van het IJ destijds tegenhield. Nu is alles daar bebouwd, maar toen Amsterdam nog een vissersdorp was, moet die dijk heel duidelijk zichtbaar zijn geweest. De Zeedijk is al jaren bekend als uitgaansgebied. Vele zeelieden gingen er vroeger 'passagieren'. Dat ook het wallengebied aan de Zeedijk grenst, maakt dat dit stukje oud Amsterdam erg populair is.

In de jaren vijftig, zestig en zeventig was er vaak trammelant, waren er opstootjes. Drank was toen vaak de oorzaak. Dit werd vaak simpel opgelost. De politie veegde met de sabel de Zeedijk schoon. Hard lopend, de ijzeren sabels af en toe over straat krassend. Dit gaf vonken en maakte dus indruk. Af en toe werden er wat klappen uitgedeeld en de rust keerde snel weer terug. Eigenlijk heel gemoedelijk. Totdat de drugs in het straatbeeld verschenen. Amsterdam was ineens van zijn gemoedelijkheid af.

Het was begin jaren tachtig. De Zeedijk was op dat moment een zogenaamde 'no-go area'. Als je er niets te zoeken had, moest je daar wegblijven. Schiet- en steekpartijen waren heel normaal. De drugshandel tierde er welig. Amsterdam telde op dat moment ruim tienduizend drugsverslaafden. Vooral heroïne en cocaïne waren toen 'in'. In de scene toen 'bruin' en 'wit' genoemd. De handel in deze drugs gebeurde voornamelijk op straat. Ook de zogenaamde 'drug-related crime' concentreerde zich in dit gebied van Amsterdam.

Diefstallen uit auto's en straatroven waren aan de orde van de dag. Omdat 'De Dijk', zoals de straat ook vaak wordt genoemd, bijna in het verlengde ligt van de uitloop van het Centraal Station, werden ook veel toeristen het slachtoffer van deze veelal brutale en agressieve straatroven.